

Hvis afgørelsen om konfiskation vedrører en forbrydelse på listen, og denne forbrydelse kan medføre frihedsstraf inden for en strafferamme på mindst tre år i domsstaten, kan der ikke stilles krav om dobbelt strafbarhed, dvs. at der ikke kan stilles krav om, at forholdet skal være strafbart i fuldbyrdesstaten.

For så vidt angår forbrydelser, der ikke er omfattet af listen, vil kravet om dobbelt strafbarhed fortsat finde anvendelse, men det understreges, at anvendelsen af kravet om dobbelt strafbarhed skal anvendes fleksibelt, således at kravet om dobbelt strafbarhed anses for opfyldt, hvis de forhold, der førte til afgørelsen om konfiskation, udgør en lovovertrædelse, som efter fuldbyrdesstatens lovgivning giver mulighed for konfiskation, uanset gerningsindholdet eller den retlige beskrivelse heraf efter udstedelsesstatens lovgivning.

Rådet kan med enstemmighed beslutte at tilføje yderligere lovovertrædelser på listen.

Efter artikel 6 skal en afgørelse, der er fremsendt i overensstemmelse med artikel 4, anerkendes af fuldbyrdesstatens kompetente myndigheder uden yderligere formaliteter og gennemføres omgående, som om der havde været tale om en national afgørelse. Hvis anmodningen om konfiskation vedrører et specifikt formuegode, kan det aftales, at fuldbyrdesstaten kan fuldbyrde konfiskationen i form af et krav om at betale et pengebeløb, der svarer til værdien af formuegodet.

Fuldbyrdesstaten kan dog afslå anerkendelse og fuldbyrdelse, hvis der i medfør af artikel 7 er grundlag for at afslå fuldbyrdelsen.

Artikel 7 omhandler de tilfælde, hvor fuldbyrdesstaten kan beslutte ikke at fuldbyrde en afgørelse om konfiskation.

Det gælder for det første tilfælde, hvor den i artikel 4 nævnte attest ikke er udarbejdet, eller hvor der er alvorlige mangler ved attesten.

Dernæst kan fuldbyrdesstaten afslå fuldbyrdelse, hvis det fastslås, at fuldbyrdelse vil være i strid med forbuddet mod dobbelt strafforfølgning (ne bis in idem).

Fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis den lovovertrædelse, som afgørelsen vedrører, ikke udgør en lovovertrædelse efter fuldbyrdesstatens lovgivning, og lovovertrædelsen ikke er omfattet af positivlisten i artikel 5.

Herudover kan fuldbyrdesstaten afslå at anerkende afgørelsen, hvis der efter fuldbyrdesstatens lovgivning foreligger en immunitet eller et privilegium, der forhindrer fuldbyrdelse af en national afgørelse om konfiskation af de pågældende formuegoder.

Fuldbyrdelse kan desuden afslås, hvis tredjemands rettigheder efter fuldbyrdesstatens lovgivning gør det umuligt at fuldbyrde afgørelsen om konfiskation, eller hvis afgørelsen om konfiskation er truffet som udeblivelsesdom, og den berørte person ikke har været tilsagt personligt eller via en repræsentant til retsagen.

Fuldbyrdelse kan endvidere afslås, hvis afgørelsen om konfiskation er en følge af en lovovertrædelse, som efter fuldbyrdesstatens lovgivning helt eller delvist betragtes som begået på dennes territorium, eller hvor lovovertrædelsen er begået uden for udstedelsesstatens territorium, og fuldbyrdesstatens lovgivning ikke hjemler adgang til retsforfølgning for tilsvarende lovovertrædelser, når de er begået uden for fuldbyrdesstatens område.

Herudover kan fuldbyrdelse i visse tilfælde afslås, hvis afgørelsen om konfiskation er truffet i henhold til bestemmelser om udvidet konfiskation.

Endelig kan fuldbyrdesstaten afslå at anerkende og fuldbyrde afgørelsen, hvis der er indtrådt forældelse i fuldbyrdesstaten, og lovovertrædelsen hører under fuldbyrdesstatens jurisdiktion.

Udstedelsesstaten skal i visse tilfælde høres, inden fuldbyrdesstaten træffer beslutning om ikke at anerkende og fuldbyrde en afgørelse om konfiskation.

Efter artikel 8 skal medlemsstaterne gennemføre regler, der gør det muligt for interesserede parter, herunder tredjemand i god tro, at råde over retsmidler i forbindelse med anerkendelse og fuldbyrdelse af en afgørelse om konfiskation. Klagen indgives til en domstol i fuldbyrdesstaten i overensstemmelse med den relevante stats nationale ret, idet der dog ikke er adgang til at indgive klage over afgørelsens substans i fuldbyrdesstaten. Anmodningen kan have opsættende virkning efter fuldbyrdesstatens lovgivning.

Artikel 9 vedrører de tilfælde, hvor fuldbyrdesstaten kan udsætte fuldbyrdelsen af en afgørelse om konfiskation. Dette kan ske, hvis afgørelsen om konfiskation er påklaget, jf. artikel 8 ovenfor, hvis fuldbyrdelsen vil skade en igangværende strafferetlig efterforskning i fuldbyrdesstaten, hvis formuegoderne allerede er omfattet af en konfiskationssag i fuldbyrdesstaten, eller hvis den kompetente myndighed skønner, at der er risiko for, at den samlede værdi, der opnås ved fuldbyrdelsen kan overstige det beløb, der er anført i afgørelsen, fordi denne samtidig fuldbyrdes i mere end én stat. Herudover kan fuldbyrdelsen udsættes, hvis fuldbyrdesstaten finder det nødvendigt at oversætte afgørelsen om konfiskation.